

end dem, vi nu leve under, og som vi efter al Sandsynlighed en Tid lang ville komme til at leve under. Hvad det første Punkt angaar, tror jeg ikke, at det er nogen Mangel ved Lovforslaget, at det omfatter en meget betydelig Del Kapitaler. Jeg tror tværtimod, at det er et Gode ved Lovforslaget, at det søger at bringe Renten ned til, hvad der for den Slags Panter kan siges at være og burde være den normale Rente, i saa vid Udstrækning som muligt. Jo mere Kapitalrenten saaledes nedbringes, i desto større Omfang og videre Kredse vil en saadan Rentenedsættelse indvirke paa de under rent privat Bestyrelse staaende Kapitaler. Jeg tror ikke, at der er Grund til at indskrænke Forslaget saaledes; det vil der i alt Fald ikke være Grund til at gøre for dette Tings Vedkommende. Jeg tror, at Fler-tallet i dette Ting fra forskellige Sider mødes i Anerkendelsen af det berettigede i Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og det forekommer mig, hvis det er Tilfældet, at det da vilde være tidsnok at indskrænke Omraadet for Lovforslaget, naar man saa, hvor stor og hvilken Modstand Lovforslaget mødte i det andet Ting. Det kunde jo være muligt, ingen kan vide det endnu, at man fra det andet Tings Side havde Vædringer at stille af en hel anden Natur end den, som det ærede Medlem har tænkt sig. Det forekommer mig derfor at være det retteste at overlade Fremsettelsen af Vædringer til Lovforslaget til dem, der i og for sig paa et eller flere Punkter ere Modstandere af Lovforslaget, saaledes som det er affattet; og jeg har ikke opfattet det ærede Medlem som saadan. For øvrigt forekommer det mig, at der i Affattelsen af Vædringsforslaget er noget tvævendt og ubestemt. Jeg er i alt Fald ikke ganske klar over, hvorledes det skal forstaaes: „Af Kapitaler, som tilhøre Staten eller noget under et Ministerium hørende Statsinstitut med særlige Fonds.“ Ja, nu efter det ærede Medlems Fremstilling forstaaer jeg, at der sigtes til Midler, direkte tilhørende Statskassen eller Statsinstitutioner, som ere opførte paa Finanslovsforslaget; men saaledes som Forslaget er affattet, forekommer det mig i alt Fald tvivlsomt, om ikke s. Ots. Overformynderiet vil falde ind derunder, om man ikke kan sige, at Overformynderiet er et Statsinstitut med særlige Fonds, der ere adskilte fra Statskassen, og at det hører under et Ministerium. Det forekommer mig, at det samme maatte kunne siges om Livs-forsikringsanstalten og muligvis om flere andre Institutioner. Udtrykket er saaledes næppe saa klart, som det kunde ønskes.

Hvad den anden Del af Vædringsforslaget til §. 1 angaar, forstaaer jeg meget godt den Tanke, der ligger til Grund derfor, og det kan godt være, at en lignende Tanke i Tidens Løb kunde være praktisk, men i alt Fald burde det næppe være udtrykt paa den Maade, som sket er her i Vædringsforslaget. Om Tanken vil være praktisk, og hvorledes den da skal udtrykkes, er noget, som jeg mener, det er bedst at vente med at udtale sig om, indtil der foreligger enten her fra Tinget eller fra det andet Ting Vedtagelse af Vædringer, som gaa i den Retning. For Djebløkket skal jeg blot sige, at det forekommer mig, at der kan rejses flere Indvendinger mod det Udtryk, som det ærede Medlem har givet sin Tanke. Der er for det første det, som den højtærede Finansminister var inde paa, at Renteforandringen skulde ske efter Overenskomst mellem vedkommende Myndighed og Debitorerne. Jeg antager egentlig, at dette, naar det kommer til Stykket, vil blive fortolket paa den Maade, at naar den Betingelse for højere Rente, som foreskrives i Vædringsforslaget, indtraadte, vilde vedkommende Myndighed med Hensyn til ny Ublaar sige: Vi udlane ikke Pengene under den Rente, vi have Lov til at tage, og med Hensyn til gamle Ublaar, hvis ellers Tidsforholdene tillade det, sige: Hvis I ikke forene Jer med os om at svare den højere Rente, som vi nu have Lov til at tage, saa I Kapitalerne opagte. Det var da muligt, hvis det svarer til Tidsforholdene, at Debitorerne hurtigt vilde finde, at de maatte komme til en saadan Overenskomst. Men lad det nu være, hvad det være vil, der var maaste ikke stort at sige dertil, naar man kom ind under andre Tidsforhold end dem, hvorunder vi nu leve. Hvad der derimod er det værste ved det ærede Medlems Vædringsforslag, er, at de paagældende Autoriteter, naar den Betingelse først en Gang var indtraadt, hvorefter de havde Lov til at tage en højere Rente end $3\frac{1}{2}$ pCt., kunde blive ved at tage denne højere Rente, selv om Pengesforholdene atter forandrede sig i en for Debitorerne gunstig Retning. Hvis vi tage et tænkt Tilfælde, hvis vi tænkte os, at der et Efteraar eller et Foraar udbrød en stor Krig i Europa, som satte alting og særlig Pengesforholdene paa den anden Ende og gjorde, at de danske $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statsobligationer — hvad alle Statsobligationer under saadanne Forhold ere tilbøjelige til — faldt til en meget lav Kurs, saa lav, at naar man tog 3-Maaneders-Gennemsnittet umiddelbart forud for Terminen, vilde den Betingelse komme til Stede, som Lovforslaget forudsætter for, at man atter maatte tage 4